

Saltvand i blodet...

Biscayen 2. September 1983

Vindmåleren gik til 65 knob, og den havde stået i bund i to dage.

Vi løb som en hund med halen imellem benene, med en fuld storm fejende op over Biscayen. Den var opstået uden varsel, og lavede ravage for det meste af skibstrafikken, helt op til England, hvor mange havne allerede var blevet raseret af broer og fartøjer som havde revet sig løse.

Enorme bølger kom rullende ude fra Atlanten, og lavede den ene fælde for os efter den anden, så vi havde meget svært ved at holde båden på ret køl.

Alt var kaos på den engelske sydkyst, og ombord hos os var situationen særdeles kritisk. Min bror Jackie og jeg var på vej over Biscayen fra La Coruna i Spanien, til Torquay i England, i en Grand Banks 42 Motoryacht.

Vi var fanget i en fælde, og kunne ikke vende om, selvom den spanske kyst kun lå en dagsrejse bag os, da det hele startede. Vind og kæmpebølger var allerede for voldsomme til at vi kunne sejle op imod det, så vi kunne se frem til nogle døgn i kaos og uvished.

Maskinerne hvinede i maskinrummet, når propellerne hvirvlede i fri luft i forsøg på at få fat i noget vand.

Ofte var begge ror i fri luft, og der var ingen styr på båden

På toppen af bølgerne tippede båden ofte agterover, og faldt som en sten ned i bølgedalen uden at vi havde styr på den.

Når vi igen kom på ret køl, rystede hele båden, indtil propellerne igen havde fundet balancen i blandingen af luft og vand.

De fire udstødningsrør buldrede under vandet når båden atter klatrede op mod toppen af næste bølge, med stævnen pegende lige op imod himlen.

De seks kæmpebatterier i maskinrummet var på vej ud af deres kasser, så jeg måtte ned og surre dem med fortøjningerne.

Vaskemaskinen og tørretumbleren væltede rundt i det lille vaskeri, og jeg fik med meget besvær stoppet dem med fenderne, så de ikke smadrede det hele dernede.

Det var som at køre en bus uden rat ned af en stejl bakke. Skummet fløj som bomuldstopper omkring båden, så Jackie og jeg blev efterhånden mere og mere overbevist om, at denne båd aldrig ville nå land igen.

Vi styrtede ned ad bakkerne, og Jackie sagde mange gange at vi sejlede båden lige ned i